

# יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'ריח  
ערב שמיני עצרת ושמחת תורה  
[באה"ק: בראשית] ה'תשע"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושבע שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ו שנה להולדתו

**יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד**

## מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

דפוס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ד"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ד"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די



# ענינו של שבת בראשית

בקשר עם שבת בראשית, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) מתיקונים שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכתי"ק על הנחה משיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בש"פ בראשית ה'תש"ה

(הקטע המדובר נדפס בסה"ש תש"ה (אידיש) ע' 65 ואילך)

**להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):**

קנה. עס איז דאָ אַ מאמר פון אדמו"ר הזקן אַז די הארה פון שבת בראשית איז מאי בכל שבתות השנה, ואדמו"ר האמצעי איז מאריך אין דעם.

קנו. שאלה: אם אפשר לומר אשר שבת בראשית הוא ע"ד היולי. מענה: ניט ע"ד היולי, וויילע עס איז שוין דאָך מצוייר, און היולי איז מושלל מגדר ציור אויך פון נקודת הרעיון, לא מיבעי פון נקודת הכתיבה, א י"ד איז הגם עס איז דאָך לית בי' חיוורתא אָבער יעדער אות הויבט זיך אָן פון א י"ד און כבר יש לו שטח, אויך נקודת הרעיון וואָס האָט ניט קיין שטח, אָבער וויבאלד עס איז שוין מצויר איז דאָס ניט היולי.

שאלה: ספ"י החכמה איז דאָך ראשית הספירות און איז מצויר מצד הפרש, ובכ"ז איז חכ' היולי לגבי שאר הספירות.

מענה: דאָס נעמט ניט דעם מ"ה פון חכמה, דאָס איז נאָך אַלץ דער כח פון חכמה. אין ספ"י החכ' איז פאָראַן דער כח און דער מ"ה, ואאמו"ר מבאר אַ דריטען ענין אין חכ' כח מה פון חכ' – וואָס איז מחבר דעם כח מיט מה, און אַמאָל רעדט ער אויך אַ פערטע מדריגה אין חכ', כח מה, דער כח פון דעם מ"ה וואָס איז אַ מסילה פון ח"ס צו ח"ע.

איך האָב געפרעגט אַמאָל אין ראסטוב באַ אאמו"ר ווי איז ח"ס יורד אין חכ' הגלוי'. דאָס וואָס חכ' הגלוי' קען מקבל זיין פון ח"ס איז דאָס מצד הביטול, ע"ד תלמיד ורב, ווי דער ענין פון תלמיד החושב לפני רבו כו' אַז וואָס מער כיווץ באַ דעם תלמיד לשמוע דברי הרב, איז ער מער כלי לקבלה, אַז בעת ער איז מקבל ווייס ער ניט אפילו לעצמו וואָס ער איז מקבל, און אַז ער קומט צו זיך נעמט ער דאָס לפי ערכו, אָבער ווי איז די ירידה פון ח"ס לח"ע. האָט מיר אאמו"ר געענפערט ווי ביסטו משער קען מען זאָגן אַז מוחין האָבן אַ הכשרה ע"ד ווי דעם ענין צום כח הראי' און דער אָזן צום כח השמיעה, דער עין וויילע ער איז אַ מלוטש איז ער מוכשר צום כח הראי' דער אָזן וועלכער האָט אַ עור דק איז ער מוכשר צום כח השמיעה, אָבער אין מוחין איז ניט אַזוי, ווייל אויב יע וואָלטען דאָך אַלע געווען בעלי שכל, הגם אויך אין דעם ענין פון מציאות ומהות. חכ' הגלוי' איז מציאות און ח"ס איז מהות, אין מהות איז פראַן מציאות און אין מציאות איז פראַן מציאות ומהות, און מציאות המהות ומהות המציאות, דאָ איז די מסילה וואָס איז מחבר ח"ס מיט חכ' הגלוי' – ח"ע – אין נפש קאָן מען דאָס פאַרשטיין ע"ד דער ענין פון השראת השנשמה בגוף קודם ווי זי ווערט נתחלק לתרי"ג כחות.

דאָס האָב איך געהערט מאאמו"ר אויף סאָדאָווע גאָס און טאַגאַנראַגסקי פראַספעקט, וואַרטענדיק צו איבערגיין די גאָס.

# איך למלאת את שליחותו של הרבי באופן הכי טוב

ישנה חקירה בענין "שלוחו של אדם כמותו" - ג' אופנים שניתן ללמוד זאת: א) לשליח יש נתינת כח מהמשלח כדי לעשות את הפעולה במקומו ב) שכח העשי' של השליח, הוא כח העשי' של המשלח. ג) שגופו של השליח נהי' בדיוק כמו המשלח, מציאותו היא מציאות המשלח ● אמנם, גם בנוגע למשלח יכולים ללמוד בג' אופנים הנ"ל, עד לאופן הג' - שהמשלח הופך להיות מציאותו של השליח ● אצל כאו"א שייך ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי ובהקיק, ועי"ז הוא רואה את כל הרביים ● תרגום חפשי ומעובד משיחת ליל שמחת-תורה, קודם הקפות, ה'תשכ"ז - בלתי מוגה

- תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך" -

א. בהתוועדות דליל שמע"צ תש"ה (בסוכה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר<sup>1</sup>, שלפני כמאה שנה, בשנת תרכ"ז, סיפר אדמו"ר המהר"ש לילדיו שהיום מלאו מאה שנה בדיוק מאז שאדמו"ר הזקן ראה את הבעש"ט בהקיץ (בשנת תקכ"ז – לאחרי הסתלקותו)

- כפי שהי' הסדר, שבני הנשיאים נהגו להצטרף להפרד מהסוכה, וכך גם אז הלכו אדמו"ר המהר"ש וילדיו - הרבי (מוהרש"ב) נ"ע עם אחיו ואחיותיו - ונפרדו מהסוכה

1) סה"ש תש"ה ע' 52. וראה "התמים" ח"ב ע' מח.

\* להעיר שספר השיחות תש"ה הי' אז - כפי הנראה - בשלבי הכנה אחרונים לדפוס (נדפס לראשונה בסוף שנת תשכ"ז (עש"ק ח"י אלול), ובמשך ההתוועדות הביא כ"ק אד"ש מהי"מ כ"כ סיפורים מהתוועדות שמע"צ תש"ה. המו"ז 2.

בכוס תה ומזונות, ובעת מעשה דיבר על ענין הנ"ל וסיפר את הסיפור דלהלן.

ב. בהקדמה לסיפור, אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בתור מאמר המוסגר):

ידוע שכאשר אדמו"ר הזקן הגיע להרב המגיד ממעזריטש, הוא חשב בתחילה לחזור משם, אבל אח"כ החליט להשאר אצל הרב המגיד בתור משרת.

הענין של משרת, שהוא נמצא היכן שהרב נמצא. כ"ק מו"ח אדמו"ר הביא אז שני מקורות מיהושע שבהם רואים שמשרת נמצא בתמידות עם הרב:

א) מה שנאמר במ"ת<sup>2</sup> "ויקם משה ויהושע משרתו וגו' ויעל משה אל הר האלקים",

2) משפטים כד, יג.

ואומר רש"י "לא ידעתי מה טיבו של יהושע כאן", ומסביר שהוא ליוה אותו.

(ב) מה שנאמר על יהושע<sup>3</sup> "לא ימיש מתוך האוהלה". וע"כ רש"י כבר לא מפרש כלום, כיון שמובן בפשטות שענינו של משרת הוא להיות היכן שנמצא האדון.

והנה, הטעם לזה שדוקא במתן תורה שואל רש"י "לא ידעתי טיבו של יהושע כאן", כי לרש"י מפריע מדוע **כאן** הלך יהושע עם משה – הרי בסופו של דבר משה רבינו עלה לבדו להר, וע"כ מסביר רש"י שיהושע ליוה אותו.

משא"כ על הפסוק "לא ימיש מתוך האהלה" לא התעכב רש"י לשאול מדוע ה' "לא ימיש" [אף שבודאי היו זמנים שבהם התעסק משה בעניניו הפרטיים ולא למד עם יהושע (ללא הבט ע"כ ש"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"<sup>4</sup>)], ואעפ"כ יהושע "לא ימיש מתוך האהלה", כיון שענינו של משרת הוא להיות כל הזמן היכן שהאדון נמצא, וכדלקמן.

ע"כ ה' מאמר המוסגר.

ג. הסיפור עצמו:

בחג הסוכות שנת תקכ"ז, כאשר אדמו"ר הזקן ה' משרת אצל הרב המגיד, ישב הרב המגיד בסוכה ונכנס אחריו אדמו"ר הזקן, אמר לו הרב המגיד: תנעל את הדלת כדי שאף אחד לא יכנס, אל תכנס להתפעלות, אלא תקח את-זה בפנימיות ובהתיישבות – הרבי מגיע ("דער רבי קומט!")

– ואז ראו הם את הבעש"ט בהקיץ, שבע שנים לאחרי הסתלקותו!

ובזה רואים את מעלתו הגדולה של משרת, שדוקא עי"ז זכה אדמו"ר הזקן לראות את הבעש"ט בהקיץ ז' שנים אחרי

(3) תשא לג, יא.

(4) אבות רפ"א. וראה הקדמת הרמב"ם להיד: למדה משה . . ליהושע . . מסר כו'.

הסתלקותו.

ד. ולכאורה אינו מובן:

הרי נשיאותו של הרב המגיד נמשכה שלש עשרה שנה עד שנת תקל"ג, ואדמו"ר הזקן ה' אצלו במשך זמן זה פחות משלוש שנים – ל"ב חדשים, וכלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר "לב חדשים", שזהו חלק קטן משנות נשיאותו של הרב המגיד (עאכ"כ לא רוב שנות נשיאותו), ואיך אפשר לומר שאדמו"ר הזקן ה' אצלו משרת ובאופן הנ"ל ד"לא ימיש"?

והביאור בזה:

אף שאדמו"ר הזקן לא ה' אצל המגיד כל הזמן, אלא נסע לליאזנא, אעפ"כ הרי הוא נסע לשם כדי למלא את שליחותו של המגיד – להפיץ שם חסידות, וכיון שנסע בשליחותו למלא את רצונו, אזי המגיד ה' איתו כל הזמן.

ה. כאמור כמה פעמים, כל הענינים משתקפים בנגלה, שהרי "תורה אחת לכולנה", אזי ישנה חקירה בענין "שלוחו של אדם כמותו"<sup>5</sup> – ג' אופנים שניתן ללמוד זאת<sup>6</sup>:

(א) את הפעולה אכן עושה השליח, אלא שיש לו נתינת כח מהמשלח כדי לעשות את הפעולה במקומו.

(ב) **שכח העשי'** של השליח, הוא כח העשי' של המשלח.

(ג) **שגופו** של השליח נהי' בדיוק כמו **המשלח**, מציאותו היא מציאות המשלח.

כ"ז מדובר ע"כ שהשליח נהי' כמו המשלח, אבל בנוגע למשלח עצמו לא מוצאים האם הוא נהי' כמו השליח; אמנם, גם בנוגע למשלח יכולים ללמוד בג' אופנים הנ"ל, עד לאופן הג' – שהמשלח הופך להיות מציאותו של השליח.

(5) ברכות לד, ב – במשנה. וש"נ.

(6) ראה לקח טוב – להר"י ענגיל – כלל א. ובכ"מ. וראה גם לקו"ש ח"כ ע' 303 ובהנסמן שם הערה 16. וראה גם שם בשוה"ג להערה 17.

ודוקא שמחה זו מביאה את ביאת מלכא משיחא.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ב') ה'תשל"א – בלתי מוגה)



## לא די לצעוק, יש להוסיף בכל הפעולות

והנה, לאחריו כל ההשתדלות והיגיעה בענינים אלו – ע"י פעולותיהם של השלוחים בכל מקום ומקום – ה' צריך משיח צדקנו לבוא **ריבוי חדשים ושנים לפני**, ואעפ"כ, הרי עדיין לא בא! ולכן, בד בבד עם צעקתם של ישראל – בכל ה"שטורעם" – "עד מתי", "אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל", הנה ביחד עם זה יש להוסיף בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה, פעולות שעל ידם ממחרים ומזרזים את ביאת המשיח, שיבוא ויתגלה בתור "מלך המשיח", שענינו – תוקף המלכות, "אמר מלכא עקר טורא".

(משיחת שבת בראשית - ב' - המשך לשמח"ת ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)



## יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו הוא חייב מיתה!

אחד משבע מצוות בני-נח הוא – גזילה. אשר-על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו – זוהי גזילה!

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח – "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה – רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי – זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל – זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תש"ל - בלתי מוגה)



## נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה

. . נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה – תיכף ומיד ממש – שהרי כבר "כלו כל הקיצין", הכל מצוחצח, ונמצאים במצב של "עמדו הכן כולכם" בתכלית השלימות.

(משיחת א' דר"ח מרחשון - בעת ה"יחידות" ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)



# הענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" הוא מסימני הגאולה

[. ] הסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק", כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו", ולכן עומדים בני" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא **מסימני הגאולה**, כמ"ש רש"י ש"דרבותינו דרשו את הענין על **מלך המשיח**".

ויה"ד והוא העיקר – שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה **בפועל ממש**, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" [. ].

(קטע משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמוח"ת ה'תנש"א – מוגה)



## רעיונות לדיון בכינוס תורה

[. ] ויש לחקור האם יברכו שהחיינו על ביאת משיח צדקנו – דלכאו', אם מברכים שהחיינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחיינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו.

ובודאי ידונו בכהנ"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר – שהדיון בכהנ"ל בקשר לביאת משיח צדקנו יהי' באופן שחדורים באמונה ובטחון שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו [ועאכו"כ שהות זמן שאילת אבנט מחבירו] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

(משיחות ש"פ בראשית ה'תנש"א – בלתי מוגה)



## איך צריך להיות המעבר מ"זמן שמחתינו" ל"ויעקב הלך לדרכו"

כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו" ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו", אפשר לחשוב שמתחיל עכשיו זמן עצוב... אך הרמב"ם אומר, שאחרי כל זה מתחילה עבודה גדולה בשמחה, כאשר נמצאים בחוץ, שהרי כל דבר שיהודי עושה קשור לעבודת ה' – כך זיכה הקב"ה את ישראל, כמ"ש "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן בכל מצוה שיהודי עושה צריכה להיות שמחה, שזוהי עבודה גדולה, כפי שלומדים זאת מדוד המלך.

וע"י שיהודי מתנהג כך, הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, שהרי ממנו למדים שצריך להיות "מפזז ומכרכר בכל עוז", אפילו אצל אחד כזה שע"פ תורה הוא איש נכבד ביותר;

1. כן הוא גם ברוחניות הענינים:

כאשר אדמו"ר הזקן נסע למלאות את שליחותו של הרב המגיד, אזי מציאותו של המשלח (הה"מ) הפכה להיות מציאותו של השליח (אדה"ז), ומזה מובן שהיכן שהי' הרב המגיד שם הי' גם אדמו"ר הזקן.

כך גם עכשיו, כאשר ממלאים את שליחותו של הרבי, אזי הרבי נמצא יחד איתו, והרבי הוא זה שפועל את הענין.

ומאחר שאדמו"ר הזקן הי' במצב של משרת, זה פעל שיראה את הבעש"ט לאחרי הסתלקותו, בהקיץ –

שנוסף על המעלה של הבעש"ט מצד עצמו, ישנה מעלה נוספת בזה שהבעש"ט "עבר" כבר את המעלה ד"עפר אתה ואל עפר תשוב"8 (לא כאלהו הנביא שעלה בסערה השמימה), ואדמו"ר הזקן ראה את הבעש"ט בהקיץ ולא בחלום, בזמן כזה שמחוייבים בתורה ומצות; וע"ד מעלת משה על שאר הנביאים – שכל הנביאים כדי שיוכלו לקבל את הנבואה הוצרכה להיות אצלם הפשטת הגשמיות, משא"כ משה הי' עומד על עמדו9 – עד"ז כאן היתה (אצל אדה"ז) מעלה זו, שהוא

7) להעיר מסה"ש שם ע' 55 (בתרגום חפשי): נתתי הנר"נ שלי להרבי, במילא לא "אני" יודע.

8) בראשית ג, יט. וראה סה"ש תורת שלום ע' 46.

9) רמב"ם הל' יסודי התורה פ"ז ה"ו.

ראה את הבעש"ט בהקיץ.

2. ובנוגע לפועל:

ישנם כאלו שהיו בבחי' משרת אצל הרבי בחיים חיותו בעלמא דין, מי בענין זה ומי בענין אחר, והם רוצים גם עכשיו להיות בבחי' משרת אצל הרבי.

אזי ישנה ההוראה, שכאשר ממלאים את שליחותו של הרבי הופכים להיות בבחי' משרת והרבי נמצא יחד איתו היכן שהוא נמצא, אפילו במדינה רחוקה, כיון שהוא ממלא את שליחותו של הרבי.

ו"לא בשמים היא"10 ו"לא נפלאת היא"11, אלא "קרוב אליך הדבר מאוד גו' לעשותו"12 בפועל, אצל כאו"א שייך ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי **ובהקיץ**13, ועי"ז הוא רואה את כל הרביים14.

10) נצבים ל, יב.

11) שם, יא.

12) שם, יד.

13) להעיר משיחות קודש תשי"ג (הוצאה חדשה) ע' 228 (תרגום חפשי): הרבי (מהור"י"צ) סיפר, שפעם אמר הרבי נ"ע "לכו נא ונוכחה" (ישעי' א, יח). היו שם אז חסידים של אדמו"ר המהר"ש, והוא פעל שראו אז את אדמו"ר המהר"ש... (חסר קצת בהנחה). באם רוצים רואים גם היום, אלא שהיזהר"ד הרי הוא פיקח וערמומי, "קלוגינקער" בלשונו של הרבי, והוא מעוור את השכל.

14) חסר הסיום.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה **דייזל פרומא** בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן **דייזל פרומא** וזוגתו **חיה מושקא** בת **מרים** שיחיו

ובנותיהם **רחל** בת **חיה מושקא** ו**לאה** שרה בת **חיה מושקא** שיחיו

ולזכות **הנא לאה** בת חי' רחל, **עדינה** בת חי' רחל, **מרים** בת חי' רחל, ו**יצבי** בן חי' רחל שיחיו

# זוהי המציאות: נשיא דורנו הוא משיח צדקנו!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"\*

א. מובא בספרי גימטריאות, ש"שליח" בצירוף עשר הוא בגימטריא "משיח".  
והביאור בזה:

לכל לראש השליח צריך להיות ראוי לשם שליח, עליו להדמות למשלח – כמאמר חז"ל  
"מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית"<sup>1</sup>.

אח"כ נדרש שהמשלח ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור  
וכיו"ב, שבאופן כזה הוא הופך להיות שליח.

כל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במילוי שליחותו. לאחר מכן צריך השליח למלאות את  
שליחותו בפועל, ע"י שמנצל עשר כחותיו, שזהו ה"קב שלו"<sup>2</sup>.

ב. ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנולד בדור זה – נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא  
הנשיא דכל אנשי הדור!

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב"קב שלו" במילוי שליחותו בפועל (כנ"ל),  
מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" בצירוף עשר (כחות)), ומתגלה איך הוא  
בדומה להמשלח ("מה אתם בני ברית כו") עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של  
אדם כמותו) – עם נשיא דורנו, שהוא משיח ("ער איז משיח"), עם כל הפירושים  
שבמשיח: א) מלשון משוח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשיח הוא הפירוש  
הפשוט בנשיא.

ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האבן") אם יפרשו שנשיא דורנו  
הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות – שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא  
משיח בדורנו!

ג. ולא לו ששואלים שאלות וכו' – ישנו לכך הסבר פשוט: ידוע שנשיא הדור הוא משה  
רבינו שבדור, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא"<sup>3</sup>, [ויתירה מזו, כל ת"ח נקרא "משה"<sup>4</sup>,  
כמאחז"ל "משה שפיר קאמרת"<sup>5</sup>], והיות שמשה רבינו "גואל ראשון הוא גואל אחרון"<sup>6</sup> –

(1) קידושין מא, ב. וראה לקו"ת ויקרא א, ג.

(2) ב"מ לח, א.

(3) ראה תקו"ז תס"ט (קיב, א). ב"ר פנ"ו, ז. וראה  
(4) תו"א יתרו טח, ג.  
(5) שבת קא, ב. וראה חולין צג, א ובפרש"י.  
(6) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים  
פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים.

בהנסמך בהערה 7.

(\* הערת המו"ל: השיחה הוגהה אח"כ (באידיש) ע"י כ"ק אד"ש מה"מ ונדפסה (בשינויים) בלקו"ש חכ"ט ע' 370.  
צילומים מיוחדים מהגהה זו נדפסו בגליונות "יחי המלך": כקב ע' 17-16, קלב ע' 18, קנט ע' 18, קעו ע' 15, תפח ע' 7.

דיבורו של הקב"ה בכל העולם, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"<sup>6</sup>, שאע"פ  
שזה שייך להקב"ה, בכ"ז נהי' יהודי שותף להקב"ה במעשה בראשית (כמ"ש בגמרא<sup>7</sup> בנוגע  
להאומר ויכולו ביום השבת), במילא הוא נהי' שותף גם בהענין דגילוי דיבורו של הקב"ה  
במעשה בראשית – עי"ז שדיבורו של האדם הוא כראוי, הרי זה נהי' כלי ל"ונגלה גו' כי פי  
ה' דיבר".

ובפשטות, שכאשר בני ישראל צועקים בדיבור "ווי וואנט משיח נאו", והקב"ה הרי בודאי  
חפץ בכך, אזי "מי מעכב"?! – "שאוור שבעיסה"<sup>8</sup>! אבל ביום השבת מתבטלים הרי כל  
המנגדים כו' (כמו שאומרים ב"כגוונא"), במילא אפשר אז לפעול שיהי' "משיח נאו"!

– "וארו עם ענני שמיא"<sup>9</sup> לארץ הקודש, ושמה גופא בבית המקדש, ותיכף ומיד ממש,  
כך שבר"ח חשוון יקריבו את הקרבנות דראש חודש כמצות רצונך<sup>10</sup> בביהמ"ק השלישי,  
וכאשר משיח בא "נאו", היום, יהיו גם הד' ימי ביקור<sup>11</sup> (עכ"פ עד יום ב' דר"ח חשוון),

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(6) ישע"י מ, ה.

(9) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

(7) שבת קיט, ב. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רסח.

(10) כלשון תפלת מוסף. וראה תו"ח ויחי צה, א  
ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך.

(8) ברכות יז, רע"א.

(11) ראה רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א ה"ט.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

# בכוחו של איש פשוט לעורר את העדליות בנשיא הדור

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. הרי רוצים לקשר כל ענין עם הגאולה [ . ], ובכן מצינו סיפור שאירע עם הצמח צדק ואדמו"ר המהר"ש בנוגע לענין הגאולה:

אדמו"ר המהר"ש<sup>1</sup> נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו: היכן קיום ה"קץ" שנאמר על השנה ההיא (תר"ח<sup>2</sup>)? השיב לו הצמח צדק שהדפיסו (באותה שנה) את הלוקוטי-תורה (שזהו גילוי משיח). ועל-כך אמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש: אבל רוצים את משיח **כפשוטו**<sup>3</sup>!

רואים מכאן, איך שהצמח צדק אשר ה' הנשיא [בדורו] דיבר לפי דרגתו הוא (ולכן אמר שנדפס הלוקו"ת), וביחד עם זה רצה שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד וע"פ דרגת המטה (שרוצים את משיח כפשוטו), ושדוקא זה יפעל את הענין.

ב. מדוע מספרים לנו מעשה זה?

בכדי ללמד כאו"א, שבכדי לעורר אתערותא דלתתא הנ"ל אצל הנשיא בפועל (הצ"צ), אין זקוקים בשביל זה לנשיא בכח דוקא (הרבי מהר"ש), אלא כאו"א, אפילו איש פשוט ביותר, יכול וצריך לעורר אתערותא דלתתא שתפעול ענין למעלה.

ג. נשאלת השאלה הידועה: היכן זה מובא בנגלה?

המענה הוא בפשטות – בענין התפלה: ישנה מצות עשה בתורה<sup>3</sup> שכאשר ליהודי ישנם צרכים בבני חיי ומזוני וכיו"ב, עליו להתפלל ולבקש זאת מהקב"ה בדיבור.

ולכאורה, למעלה הרי הכל גלוי וידוע, עאכו"כ צרכיו של כל יהודי, ועאכו"כ צרכיו של איש פשוט שיש לו אמונה פשוטה ושלימה בהקב"ה ופשיטותו קשורה עם פשיטות העצמות<sup>4</sup> – ומדוע א"כ צריכים שהוא יאמר זאת בתפלתו **בדיבור** דוקא!?

והביאור בזה: הקב"ה חפץ באתעדל"ת שתבוא מצד המטה, ודוקא בדיבור. ואע"פ שעיקר התפלה היא בלב<sup>5</sup>, אע"פ זה צריך לבוא גם בדיבור, ודוקא זה מעורר את ההמשכה מלמעלה. וזהו כל ענין התפלה, שכל מה שיהודי צריך, כולל הענינים הכי עיקריים, שאלו הם עיקר הבקשות שבתפלת העמידה, עליו להמשיכם מלמעלה ע"י הדיבור שלו.

ד. [ . ] ויה"ר שע"י הדיבור הראוי של בני ישראל, שהם מביעים זאת בגלוי – יתגלה

(1) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. ח"י"ח ס"ע 490 ואילך.

(2) ראה גם סה"ש תורת שלום ע' 237. אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"א ע' תפח.

(3) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א-ב. ועוד.

(4) לקו"ד ח"ג תצא, ב. ח"ד תקעה, ב. ועוד.

(5) ראה תענית ב, סע"ב.

למטה מעשרה טפחים".

(3) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א-ב. ועוד.

(4) לקו"ד ח"ג תצא, ב. ח"ד תקעה, ב. ועוד.

(5) ראה תענית ב, סע"ב.

משיח צדקנו, במילא יוצא שכל נשיא בדורו (משה שבדור), הוא משיח צדקנו שבדורו (גואל אחרון). וכמבואר בכ"מ<sup>7</sup> שנשיא הדור – עד לנשיא הדור בדורנו זה – הוא בחי' יחידה הכללית של הדור, שיחידה היא דרגתו של משיח<sup>8</sup>.

ועפ"ז מובן, שכאשר שליח של נשיא דורנו מנצל את עשר כחותיו כדי למלאות את שליחותו בפועל – מתגלה אז הענין ד"משיח".

ד. טוען הוא שזה יותר מדי בשבילו, אין ביכולתו לקלוט ולסבול תואר כזה ("משיח")...

אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם הנך רוצה תפרש את המלה "משיח" כפי הפירושים האחרים שבזה: משוח, רועה ישראל, מנהיג וכיו"ב,

אבל העיקר – עליך לדעת שבהיותך יהודי בדור זה, הנך שליח של נשיא דורנו שהוא הנשיא דכל אנשי הדור, ובמילא עליך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות שהטיל עליך נשיא הדור: להפיץ יהדות ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם – לילך בשמח"ת לשמח יהודים במקומות אחרים, ושם לדבר אודות כל התרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט – שצריך להאמין בביאת המשיח, כפסק הרמב"ם בסוף הל' מלכים ומלחמותי<sup>10</sup> ומלך המשיח<sup>10</sup>, ופוסק שם<sup>11</sup> שמשיח הוא בשר ודם הנמצא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי, ושהאמונה בביאת המשיח אינה פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים **מלאים** בדבר זה!<sup>12</sup>

ועי"ז שהשליח מקיים את שליחותו עם כל עשר כחותיו – מתגלה "משיח", החל מ"משיח" שבו (יחידה שבנשמתו), עד ליחידה הכללית.

ה. יכול יהודי לטעון: איזו שייכות יש לו עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכחו לגלות את משיח עי"ז שימלא שליחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכאו"א:

כשם שישנו המשה רבינו שבכל דור, נשיא הדור, כך גם נמשך בפרטיות בכאו"א שיש בו את המשה **שבקרבו**, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר בספר התניא<sup>13</sup> שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי' משה שבקרבו, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שפועל בו שיראת ה' תהי' "מילתא זוטרת"<sup>14</sup>.

וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, גואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח – גואל ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית – משיח – של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יהודי בחי' היחידה שבנפש.

וכמאמר חז"ל<sup>15</sup> בנוגע לכל נשמה: "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה",

(7) ראה ד"ה פדה בשלום (בשע"ת לאדהאמ"צ) פי"ב.

(8) רמ"ז לח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להארי"זל בראשית עה"פ ויתהלך חנוך.

(9) כ"ה בהכותרת לפרקים י"א וי"ב דהל' מלכים בדרפוס ויניצאה רפד. שי.

(10) פי"א.

(11) ה"ד.

(12) שם ה"ב.

(13) פמ"ב. וראה תקו"ז שם. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ד.

(14) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

(15) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז. בכמה מקומות (דרפוסים) הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שמ"ב בתחילתו. שער הגלגלים בתחלתו. ובכ"מ.

זאת-אומרת שלכל יהודי יש בחי' יחידה שבנשמתו, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא גם כפי שיורדת בגוף, וכמובן בפשטות שבכל בוקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו – נשמה שנתת בי"6 – בכל חמשת הדרגות, כולל בחי' היחידה.

וע"פ הנ"ל שיחידה היא בחי' משיח, נמצא שלכל יהודי יש בחי' משיח (יחידה) שבו.

[. .] וכמבואר בספר מאור עינים<sup>17</sup> (מר' נחום מטשרנוביל, תלמיד הבעש"ט והמגיד), שלכל יהודי יש ניצוץ משיח בנשמתו. ובלשון הקבלה<sup>18</sup> בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נברא, שהיא דבר אחד – "יחידה לייחדך"<sup>19</sup> – עם הניצוץ בורא.

ו. והנה, תפקידו של כל יהודי הוא לגלות את בחי' היחידה – ניצוץ משיח – שבקרבו, ועי"ז לגלות את בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו.

והרי הדברים קל-וחומר: אם בנוגע לכל עניני העולם ישנו הכלל ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה"<sup>20</sup>, עאכ"כ שכן הוא בנוגע לבחי' יחידה – ניצוץ משיח – שישנו בכל נשמה יהודית, שאינו לבטלה ח"ו, אלא ישנה בזה תועלת וכוונה.

ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, הרי זה לא כדי שהניצוץ "ישן" אצלך ח"ו, אלא עליך "להבעיר" אותו ("אויפלאקערן"), עד שעי"ז תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וזאת תפעל עי"ז שתמלא את שליחותך בכל עשר כחותיך, החל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה להפיץ אלוקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם – לגלות את בחי' היחידה (ניצוץ משיח) בכל יהודי שאתה פוגש ולגלות את האלוקות שנמצאת בכל נברא ונברא, עד שעי"ז תגלה בעולם את בחי' היחידה הכללית – משיח שבדורנו, נשיא דורנו.

עפ"ז מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר – כנגד עשר כחות הנפש – הוא "משיח", כי עי"ז שכל יהודי בדורנו (שכא"ו"א הוא שליח של נשיא דורנו) מנצל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את בחי' היחידה שבו, הניצוץ משיח, ובחי' היחידה של יהודים אחרים, עד שעי"ז הוא מגלה את משיח (בחי' יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

ז. [. .] וכשם שניצוץ אש בפשטות אינו "גחלים עוממות" אלא אש חי', וכאשר מסיטים אותו אפי' פעם אחת לקוצים וכיו"ב, ללא דבר המונע בינתיים, הרי טבע הניצוץ הוא שמדליק את כל הקוצים והם נשרפים לגמרי,

עד"ז בנמשל בפשטות: בכוחו של הניצוץ משיח שבכא"ו"א (בחי' יחידה שבנשמתו) להדליק את הקוצים של הגלות – ובלשון הכתוב<sup>21</sup> "כי תצא אש ומצאה קוצים גו", וכמבואר בזהר<sup>22</sup>: "כיון דאתגלו ישראל ומתחרב מקדשא" אזי הקב"ה "נטיל כוכין ודרדין (קוצים), ושוי תחתיו", והקוצים מעיקים לשכינה, שכינתא בגלותא<sup>23</sup>, ועי"ז שישנו ה"כי תצא אש", מדליקים את הקוצים עם ניצוץ אש, הניצוץ קטן של משיח (בחי' יחידה), וכל

(16) ברכת אלקי נשמה.

(20) שבת עז, ב.

(17) ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

(21) ל' הכותב – משפטים כב, ה.

(18) ראה ע"ח שער דרושי אבי"ע. הובא בלקו"ת

(22) ח"א קנט, ב.

ראה כז, א. ועוד.

(23) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. סו,

(19) פיוט דהושענות (יום ג').

סע"א. עה, סע"א. צ, ב. קצז, ב. ועוד.

יהודי עושה זאת במקום שליחותו, בכל מקום ומקום בעולם – הרי זה מדליק את כתלי הגלות עד ששורפם לגמרי, ואזי בדרך ממילא מתגלה משיח (בחי' יחידה הכללית) שעוד קודם לכן "הנה"24 זה עומד אחר כתלינו משיח מן החלונות מציץ מן החרכים"25!

ח. תיכף יאמרו שמדברים כאן (רק) עניני קבלה וזהר וכו'!...

– יש לדעת, שמדברים ענינים פשוטים הנוגעים לעבודה הפשוטה של כל יהודי אפילו בימות החול:

כל יהודי צריך למלאות את שליחותו במקומו הוא ובמדינתו וכו', ושם להיות "נרות להאיר" עי"ז שיגלה את הניצוץ הקטן (יחידה) שלו, ולנצל אותו בכדי לברר ולגלות את ניצוצות הקדושה שנמצאים שם, ועד שעי"ז מדליק ושורף את כתלי הגלות ומגלה את משיח שעומד "אחר כתלנו", כנ"ל.

ומזה מובנת האחריות שישנה לכל יהודי מפאת בחי' היחידה שבו, ניצוץ משיח, והשליחות שיש לו לגלות זאת בעולם – לצאת לעולם ושם לגלות אצל יהודים את בחי' היחידה שלהם ואת אמונתם בביאת המשיח, ועי"ז לגלות את משיח בפועל.

ט. אע"פ שלא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם הידוע<sup>26</sup>) – אבל אין זה פוטר מהחיוב וההכרח לצעוק, ולפעול שגם אחרים יצעקו, שרוצים כבר את משיח – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ובשבת וביו"ט ארבע פעמים ביום – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים"!

ומובן שכאשר יהודי אומר זאת בתפלה, ובפרט עוד בתפלת העמידה שבה עומד כעבדא קמי מרי<sup>27</sup> – בודאי מתכוון לכך באמת, ובודאי אינו רוצה לדחות זאת לזמן מאוחר יותר, שהרי אם הוא לא טיפש אינו רוצה לדחות ("אפלייגן") דבר טוב אפילו לא לחצי שעה, אפילו לא לרגע אחד!

ועי"ז גופא, שמאמינים וצועקים באמת שרוצים את משיח – זה גופא ימהר ביאתו.

יוד. והיות שהחדירו ("אריינגעגעבן") ביהודי את בחי' היחידה, ניצוץ משיח, וביחד עם זה נתנו לו את השליחות הנ"ל להשתמש בזה עם עשר כחותיו, הרי בודאי נתנו לו גם את הכחות כדי לקיים ולפעול זאת –

במילא אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, שלכן אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... – מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא ("אראָפברענגען") את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!!

לטייל ילכו לעתיד לבוא [. .] אבל עכשיו יש לעשות את העבודה בפועל, כנ"ל בארוכה. (קטעים משיחות ליל שמחת-תורה, לפני הקפות, ה'תשמ"ו – תרגום חפשי, בלתי מוגה)

(24) שה"ש ב, ט.

(26) סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א

(25) ראה "קול קורא" לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.

ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אג"ק שלו ח"ה,

(27) שבת י, א.

שז.

